

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยมีพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ มีวัดเป็นศาสนสถาน มีพระสงฆ์เป็นศาสนบุคคล และมีสถาบันศาสนาเป็นสถาบันหลักของสังคมไทย พุทธศาสนามีความเกี่ยวข้องกับชีวิตชาวไทยมาตั้งแต่สมัยโบราณ เป็นสถาบันหนึ่งของสังคม ที่มีความสำคัญต่อประเพณีทางสังคม และวัฒนธรรมและยังเป็นสถาบันขัดเกลาทางสังคม ปลูกฝังวัฒนธรรม คุณธรรมจริยธรรมให้แก่คนในสังคม และเป็นศูนย์รวมแห่งกิจกรรมตามความเชื่อต่าง ๆ ส่งผลให้คุณภาพชีวิตของคนในสังคมดีขึ้น เพราะได้อาศัยพระสงฆ์อบรมสั่งสอนสืบทอด เป็นประเพณีทั้งในระดับราษฎร์และระดับหลวง สิ่งเหล่านี้กลายเป็นสัญลักษณ์แห่งความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของชาวไทยที่นับถือศาสนาพุทธมาตั้งแต่อดีต

การพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕ - ๒๕๕๙) ประเทศไทยจะต้องเผชิญกับกระแสการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญทั้งภายนอกและภายในประเทศที่ปรับเปลี่ยนเร็วและซับซ้อนมากยิ่งขึ้น เป็นทั้งโอกาสและความเสี่ยงต่อการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะข้อผูกพันที่จะเป็นประชาคมอาเซียนในปี ๒๕๕๘ จึงจำเป็นต้องนำภูมิคุ้มกันที่มีอยู่พร้อมทั้งแรงสร้างภูมิคุ้มกันในประเทศให้เข้มแข็งขึ้นมาใช้ในการเตรียมความพร้อมให้แก่คน สังคม และระบบเศรษฐกิจของประเทศให้สามารถปรับตัวรองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงได้อย่างเหมาะสม สามารถพัฒนาประเทศให้ก้าวหน้าต่อไปเพื่อประโยชน์สุขที่ยั่งยืนของสังคมไทยตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง^๑

สภาวะสังคมปัจจุบันมีความเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจและสังคมอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้เนื่องจากความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมถึงการพัฒนาการระบบข้อมูลสารสนเทศ และการสื่อสารในยุคไร้พรมแดน ทำให้มนุษย์สามารถรับรู้ข้อมูลข่าวสารได้จากสื่อต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ นิตยสาร วิทยุ โทรทัศน์ วัสดุทัศน วัสดุ ดิจิทัล ตลอดจนการค้นหาข้อมูลข่าวสารจากอินเทอร์เน็ต รวมไปถึงการรับวัฒนธรรมของต่างชาติที่เข้ามาสู่ประเทศไทย เป็นแรงกดดันให้บุคคลต้องดิ้นรนต่อสู้ทำให้เกิดความเห็นแก่ตัว อิจฉาริษยา เอาเปรียบ ขาดความเป็นระเบียบวินัย ขาดความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกัน ขาดความเมตตากรุณา และเกิดปัญหาตามมามากมายทั้งปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้ใหญ่ ปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนของชาติ ซึ่งปัญหาเหล่านี้จะพบเห็นได้ตามข่าวต่างๆ ในหน้าหนังสือพิมพ์ประจำวันและจากการประชุมทางวิชาการเกี่ยวกับปัญหาด้านคุณธรรม จริยธรรมในสังคมไทย ได้มีการกล่าวถึงสาเหตุของความเสื่อมโทรมด้านคุณธรรมจริยธรรม

^๑ราชกิจจานุเบกษา. สรุปสาระสำคัญแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕ - ๒๕๕๙), (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์คณะรัฐมนตรีและราชกิจจานุเบกษา, ๒๕๕๔), เล่ม ๑๒๘ (ตอนพิเศษ ๑๕๒ ง), หน้า ๓.

ของเยาวชน พบว่ามี ๑๒ ประการ^๒ คือ ๑) สภาพแวดล้อมทางสังคมที่ยั่วยุให้กระทำชั่ว ๒) การอบรมเลี้ยงดูที่ไม่ดีและตัวแบบที่เลวทางสื่อมวลชน ๓) ผู้คนหันเหออกจากคำสอนของศาสนา ๔) ผู้คนกระทำความผิดอาชญากรรมมาก ๕) ผู้คนเห็นแก่ตัว ๖) ผู้คนหันเหออกจากจารีตเดิมมาก ๗) ผู้คนมีความเห็นแก่ตัว หรือคำนึงถึงแต่ประโยชน์ของตนเป็นพื้นฐานของการเลือกและตัดสินใจ ๘) มีความเสื่อมโทรมทางทรัพยากรมนุษย์มาก ๙) การเปลี่ยนแปลงและพัฒนาสังคมระบบทุนนิยม ๑๐) บทบาทอันจำกัดของการศึกษา ๑๑) จุดอ่อนของกลไกทางการศึกษาในการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรม และ ๑๒) ข้อจำกัดของการศึกษาในการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมเชิงพฤติกรรม ส่งผลให้นักเรียนซึ่งเป็นเยาวชนของชาติ ได้รับรู้ และนำไปปฏิบัติโดยไม่สามารถแยกแยะว่าสิ่งไหนถูก สิ่งไหนผิด ทำให้เกิดพฤติกรรมการเลียนแบบจนทำให้เกิดปัญหาการขาดคุณธรรมจริยธรรม ก่อให้เกิดปัญหาทางสังคมตามมามากมาย เช่น การแต่งกายล่อแหลม การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การใช้สินค้าฟุ่มเฟือยเหล่านี้นี้ เป็นต้น

การพัฒนาคนให้มีคุณภาพ คุณธรรมจริยธรรม ต้องเริ่มตั้งแต่เด็ก เพราะเด็กจะต้องเติบโตเป็นผู้ใหญ่ต่อไปจะได้ดำรงชีวิตได้ในสังคมอย่างมีความสุข เนื่องจากเหตุผลที่ว่า ถ้าประชากรของประเทศมีคุณภาพ คือ มีความรู้ ความสามารถ ความเฉลียวฉลาด มีความอดทน ขยันขันแข็งในการทำงาน มีวิจรรย์ญาณในการปรับเปลี่ยนสิ่งต่างๆ ให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ มีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรงสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ตลอดจนมีคุณธรรม คือ เป็นผู้ที่มีศีลธรรม ตลอดจนมีวัฒนธรรม ระเบียบวินัย ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์สุจริต ความกตัญญูกตเวที ความจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์และประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข สถาบันที่มีส่วนในการแก้ปัญหา พัฒนาสร้างเสริม และปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมแก่เด็กนั้น คือสถาบันการศึกษา^๓

ด้วยสาเหตุดังกล่าวข้างต้น รวมถึงในฐานะของพระสงฆ์ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับโรงเรียนโดยตรงจึงสนใจที่จะศึกษาการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาซึ่งเป็นช่วงอายุที่สามารถเรียนรู้ ร่วมกิจกรรม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ รวมถึงความเหมาะสมของวุฒิภาวะ พัฒนาการด้านต่าง ๆ ดังนั้นการศึกษาจากกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้น ในเขตพื้นที่การศึกษา เขต ๑ และ เขต ๒ ซึ่งมีอายุระหว่าง ๑๓ - ๑๘ ปี จึงมีความเหมาะสมและสามารถประเมินได้ชัดเจนกว่าระดับชั้นอื่น ๆ มีคุณลักษณะที่สำคัญคือ การเป็นผู้รู้จักหน้าที่ความรับผิดชอบ และมุ่งมั่นเพื่อแสวงหาความสำเร็จ การพัฒนาความสามารถด้านการเรียนและทางสังคม การรู้จักทำงานในหน้าที่อย่างจริงจัง และเป็นการเตรียมตัวเพื่อรับบทบาททางสังคมและการศึกษาแก่เยาวชน ให้ได้รับการศึกษาที่สมบูรณ์พร้อมทั้งทางกายและจิตใจได้ เพื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยมาเป็นแนวทางในการปรับปรุง และพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา อันเป็นสถาบันที่หล่อหลอมคนในสังคมให้มีคุณธรรม จริยธรรมและมีความรู้ โดยพระสงฆ์สามารถนำคนในสังคมไปสู่ความเจริญทางปัญญาได้เพื่อให้เป็นการเรียนรู้ตลอดชีวิต หมายถึง การรับรู้ความรู้ ทักษะ และเจตคติ

^๒ กนกพรรณ บุญธรรม, “พฤติกรรมของครูในการปลูกฝังจริยธรรมให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร”, วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต , (บัณฑิตวิทยาลัย : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๐), หน้า ๒๔.

^๓ พยงค์ดี จันทรสุนทร, การพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมในระบบการศึกษาไทยท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงของสังคม, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, ๒๕๔๒), หน้า ๔.

ด้วยวิธีเรียนต่างๆให้เกิดการพัฒนาตนเองขึ้นในรูปแบบใหม่ให้เหมาะสมกับสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิต และวิถีแห่งการเรียนรู้ เพื่อปลูกฝัง คุณธรรมจริยธรรม ของเยาวชนและคนในชุมชนให้เป็นคนดีมีคุณธรรมเพื่อร่วมกันพัฒนาประเทศต่อไป

๑.๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑.๒.๑ เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทบาทพระสงฆ์ ที่มีต่อการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของเยาวชน ในจังหวัดนครปฐม

๑.๒.๒ เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทบาทพระสงฆ์ ที่มีต่อการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของเยาวชน ในจังหวัดนครปฐม โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

๑.๒.๓ เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะ ในการสนับสนุนบทบาทพระสงฆ์ที่มีต่อการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของเยาวชน ในจังหวัดนครปฐม

๑.๓ ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องบทบาทพระสงฆ์ ที่มีต่อการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของเยาวชนในจังหวัดนครปฐม ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตไว้ดังนี้

๑.๓.๑ ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้ศึกษาได้กำหนดขอบเขตของเนื้อหาโดยการทบทวนเอกสารจาก พระไตรปิฎก เอกสาร ตำรา ผลงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยศึกษาประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นต่อบทบาทพระสงฆ์ที่มีต่อการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของเยาวชนในจังหวัดนครปฐม โดยมีประเด็นดังต่อไปนี้

๑. ด้านความมีระเบียบวินัย
๒. ด้านความรับผิดชอบ
๓. ด้านความซื่อสัตย์สุจริต
๔. ด้านความเสียสละ
๕. ด้านความกตัญญูทวดเวท
๖. ด้านความขยันหมั่นเพียร

๑.๓.๒ ขอบเขตด้านตัวแปร

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตด้านตัวแปร เป็น ๒ ประเภท คือ

๑) ตัวแปรต้น ได้แก่ ข้อมูลส่วนบุคคลประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพของผู้ปกครอง และระดับผลการเรียน

๒) ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นของนักเรียนต่อบทบาทพระสงฆ์ ที่มีต่อการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของเยาวชน ในจังหวัดนครปฐม ใน ๖ ด้าน ได้แก่

๑. ด้านความมีระเบียบวินัย
๒. ด้านความรับผิดชอบ
๓. ด้านความซื่อสัตย์สุจริต
๔. ด้านความเสียสละ
๕. ด้านความกตัญญูกตเวที
๖. ด้านความขยันหมั่นเพียร

๑.๓. ๓ ขอบเขตด้านประชากร

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในพื้นที่การศึกษา เขต ๑ และ เขต ๒ ของจังหวัดนครปฐม มีทั้งหมด ๓๑ โรงเรียน ซึ่งทางผู้วิจัยได้สุ่มตัวอย่างเพียง ๗ โรงเรียน ประกอบด้วย

๑. โรงเรียนเทศบาล ๕ วัดพระปฐมเจดีย์	๖๑ คน	เขตอำเภอเมืองนครปฐม
๒. โรงเรียนเพิ่มวิทยา	๕๑ คน	เขตอำเภอนครชัยศรี
๓. โรงเรียนนาคนาคประสิทธิ์	๖๙ คน	เขตอำเภอสามปราน
๔. โรงเรียนวัดไผ่หูช้าง	๔๔ คน	เขตอำเภอบางเลน
๕. โรงเรียนวัดวังน้ำเขียว	๓๗ คน	เขตอำเภอกำแพงแสน
๖. โรงเรียนบ้านหลวงวิทยา	๔๙ คน	เขตอำเภอดอนตูม
๗. โรงเรียนวัดมะเกลือ	๓๕ คน	เขตอำเภอพุทธมณฑล
รวมประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้จำนวน ๓	๔๖ คน	

๑.๓.๔ ขอบเขตด้านสถานที่

สถานที่ที่ใช้ในการวิจัยคือโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในพื้นที่การศึกษา เขต ๑ และ เขต ๒ ของจังหวัดนครปฐม จำนวน ๗ แห่ง ประกอบด้วย

๑. โรงเรียนเทศบาล ๕ วัดพระปฐมเจดีย์	เขตอำเภอเมืองนครปฐม
๒. โรงเรียนเพิ่มวิทยา	เขตอำเภอนครชัยศรี
๓. โรงเรียนนาคนาคประสิทธิ์	เขตอำเภอสามปราน
๔. โรงเรียนวัดไผ่หูช้าง	เขตอำเภอบางเลน
๕. โรงเรียนวัดวังน้ำเขียว	เขตอำเภอกำแพงแสน
๖. โรงเรียนบ้านหลวงวิทยา	เขตอำเภอดอนตูม
๗. โรงเรียนวัดมะเกลือ (กาญจนลักษวิทยา)	เขตอำเภอพุทธมณฑล

๑.๓.๕ ขอบเขตด้านระยะเวลา

ดำเนินการวิจัยตั้งแต่เดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ ถึงเดือน ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ รวมเป็นระยะเวลา ๖ เดือน

๑.๔ ปัญหาที่ต้องการทราบ

- ๑.๔.๑ ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทบาทพระสงฆ์ ที่มีต่อ การพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมของเยาวชน ในจังหวัดนครปฐมเป็นอย่างไร
- ๑.๔.๒ ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทบาทพระสงฆ์ ที่มีต่อการ พัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของเยาวชน ในจังหวัดนครปฐมเป็นอย่างไร
- ๑.๔.๓ ปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะ ในการสนับสนุนบทบาทพระสงฆ์ ที่มีต่อการ พัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของเยาวชน ในจังหวัดนครปฐมมีอะไรบ้าง

๑.๕ สมมติฐานในการวิจัย

สมมติฐานที่ ๑ นักเรียนที่มี เพศ ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อ บทบาทพระสงฆ์ที่มีต่อการ พัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของเยาวชน ในจังหวัดนครปฐมแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ ๒ นักเรียนที่มี อายุ ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อ บทบาทพระสงฆ์ที่มีต่อการ พัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของเยาวชน ในจังหวัดนครปฐม แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ ๓ นักเรียนที่มี ระดับการศึกษา ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อ บทบาทพระสงฆ์ที่มีต่อการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของเยาวชน ในจังหวัดนครปฐม แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ ๔ นักเรียนที่มี อาชีพผู้ปกครอง ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อบทบาทพระสงฆ์ ที่มีต่อการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของเยาวชน ในจังหวัดนครปฐม แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ ๕ นักเรียนที่มี ระดับผลการเรียน ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อ บทบาทพระสงฆ์ที่มีต่อการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของเยาวชน ในจังหวัดนครปฐมแตกต่างกัน

๑.๖ นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

บทบาท หมายถึง พฤติกรรมของพระสงฆ์ที่แสดงออกมาตามหน้าที่หรือตำแหน่งที่ตนดำรง อยู่ในขณะนั้นตามสภาพที่ถูกคาดหวังจากสังคม

พระสงฆ์ หมายถึง พระสอนศีลธรรม และ พระเผยแผ่ ในอำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

การศึกษา หมายถึง การปรับปรุงคนให้เหมาะกับโอกาสและสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนไปหรือ อาจกล่าวได้ว่าการศึกษาคือการนำความสามารถในตัวบุคคลมาใช้ให้เกิดประโยชน์

คุณธรรม หมายถึง คุณงามความดีที่เป็นธรรมชาติก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคม ซึ่งรวมถึงจริยธรรมที่แยกเป็นรายละเอียดแต่ละประเภท หากประพฤติปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอก็จะเป็น สภาพคุณงามความดีทางความประพฤติและจิตใจของผู้นั้น

จริยธรรม หมายถึง ธรรมที่ควรประพฤติปฏิบัติ ศีลธรรมอันดี จรรยาบรรณอันดีของคนดี การประพฤติปฏิบัติตามหลักศีลธรรมและหลักธรรมการกระทำ หรือปฏิบัติต่อบุคคล หรือสถานการณ์ ต่าง ๆ โดยปฏิบัติตามความรู้จากโครงการวิถีพุทธ ที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมและวิถีชีวิต โดยอาศัย หลักธรรมของ ปราโตโมสะ โยนิโสมนสิการ ไตรสิกขา และปัญญาวุฒิธรรม

การพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม หมายถึง การฝึกนิสัยที่ต้องฝึกไปตามวัยโดยฝึก กระทำ ซ้ำๆ จนเป็นนิสัย เริ่มจากฝึกภายนอกไปสู่ภายใน สร้างความมั่นคงทางจิตใจให้เกิดความรัก และความ ภาคภูมิใจในคุณค่าของตนเอง

พฤติกรรมเชิงคุณธรรมจริยธรรม หมายถึง ลักษณะที่ชี้ให้เห็นความประพฤติปฏิบัติชอบ ทั้งต่อตนเองและสังคมอันก่อให้เกิดการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขในสังคมมี ๖ องค์ประกอบคือ ความมีระเบียบวินัย ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์สุจริต ความเสียสละ ความกตัญญูกตเวที และความขยันหมั่นเพียร

ความมีระเบียบวินัย หมายถึง การควบคุมความประพฤติปฏิบัติให้ถูกต้อง เหมาะสม ตามกฎระเบียบ ข้อบังคับของสังคมและศีลธรรม

ความรับผิดชอบ หมายถึง ความมุ่งมั่นตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ด้วยความพยายาม ด้วยความพากเพียรและความละเอียดรอบคอบ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายโดยรู้จักหน้าที่ของตนเองและยอมรับผลการกระทำของตนเอง

ความซื่อสัตย์สุจริต หมายถึง การประพฤติอย่างเหมาะสม อย่างตรงไปตรงมาหรือการปฏิบัติต่อความเป็นจริง ทั้งกาย วาจาและใจ ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น

ความเสียสละ หมายถึง การให้หรือการสละประโยชน์ส่วนตนให้แก่ผู้อื่นโดยไม่หวังสิ่งตอบแทนด้วยกำลังกาย กำลังทรัพย์และกำลังสติปัญญา

ความกตัญญูกตเวที หมายถึง การกระทำอันเกิดจากความระลึกถึงบุญคุณ เพื่อมุ่งตอบแทนผู้มีพระคุณนั้น ได้แก่ แสดงความเคารพนับถือ ยกย่องเชิดชูผู้มีพระคุณไม่ละทิ้งผู้มีพระคุณในคราวที่ผู้มีพระคุณเดือดร้อนลำบาก ไม่ประพฤติเหี้ยมโหดต่อสัตว์ที่มีบุญคุณรักษาและสงวนทรัพยากรธรรมชาติ

ความขยันหมั่นเพียร หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนที่แสดงให้เห็นว่า มีความมานะอดทน บากบั่น ไม่ย่อท้อ ปรารถนาความดี เอาใจใส่ต่องานด้วยความกระตือรือร้น มุ่งมั่นทำงานให้สำเร็จตามที่ต้องการ ได้แก่ มีความมุ่งมั่นศึกษาเล่าเรียนไม่ย่อท้อ ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาเล่าเรียน มีการค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งข้อมูลต่างๆ อยู่เสมอ ทำงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจและตั้งใจ^๔

๑.๗ ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

๑.๗.๑ ทำให้ทราบความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทบาทพระสงฆ์ ที่มีต่อการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของเยาวชน ในจังหวัดนครปฐม

๑.๗.๒ ทำให้ทราบผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทบาทพระสงฆ์ ที่มีต่อการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของเยาวชน ในจังหวัดนครปฐม

๑.๗.๓ ทำให้ทราบปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะ ในการสนับสนุนบทบาทพระสงฆ์ ที่มีต่อการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของเยาวชน ในจังหวัดนครปฐม

๑.๗.๔ ผลการวิจัยที่ได้รับจะนำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาบทบาทพระสงฆ์ที่มีต่อการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของเยาวชน ในจังหวัดนครปฐม

^๔อ่อนศรี ทองไพจิตร, “จริยธรรมนักเรียนในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ฉะเชิงเทรา เขต ๑”, วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยราชภัฏ ราชชนนครินทร์, ๒๕๔๘), หน้า ๒๔.